

Noapte de iunie

Necorupb

Cânta deasupra pasărea măiastră,
pădurea tremura cuprinsă de fiori,
iar vântul, răscolind frunzișu-n creastă,
se rătăcea prin teii încărcăți cu flori.

Creștea în zare luna tremurândă,
noi o priveam uimiți, sub cerul de oțel,
când umbrele, plecate să se-ascundă,
pluteau în spatele cetății, sub crenel.

Măceșii peste zid dădeau în floare,
se agățau în gard cu spinii de uluci,
privind mirați văzând cum mă seduci,
la pieptul tău strângându-mă mai tare.

Abia atunci, uitându-mă mai bine,
păgâne năluciri vedeam în ochii tăi,
mă-ndepărtam, să mă desprind de tine,
dar mă trăgeai să vin în brațe, înapoi.

Dar m-a cuprins o vrajă, dintr-odată,
pluteam în lumi de vis, departe-n infinit,
nici nu mai știu ce-a fost, dar m-am trezit,
căci se rupea, deasupra, bolta înstelată.